

Από τη Λούσυ Στήβενσον Γιούελ
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία συνέβη στις Κάτω Χώρες.

Η Μαρί άνοιξε την κοσμηματοθήκη της για να δει τις όμορφες πέτρες της. Μία-μία, τις κρατούσε στο χέρι της. Την κόκκινη, μετά την πράσινη, μετά τη διάφανη λευκή.

Η γιαγιά κτύπησε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. «Έτοιμη να φύγουμε;»

«Ναι!» Η Μαρί προσεκτικά έβαλε ξανά τις πέτρες στο κουτί της.

Η γιαγιά πήγαινε τη Μαρί στη βιβλιοθήκη. Όμως όχι μόνο για να δει βιβλία. Εκεί υπήρχε μία ειδική έκθεση με πέτρες! Η Μαρί ήταν ενθουσιασμένη.

Όταν το λεωφορείο τους έφθασε στη βιβλιοθήκη, η Μαρί και η γιαγιά μπήκαν μέσα. Είδαν τραπέζια και τραπέζια με όμορφες πέτρες. Μερικές ήταν λαμπερές και λείες. Άλλες είχαν ενδιαφέροντα σχήματα.

«Κοίτα αυτήν!» Η γιαγιά έδειχνε έναν μεγάλο κρύσταλλο. Είχε μικρές μπλε αιχμές που προεξείχαν παντού γύρω του.

Η γυαλιστερή πορφυρή πέτρα

Αν έλεγε την αλήθεια, εκείνος θα θύμωνε μαζί της;

Ένα άλλο τραπέζι είχε πολλές μικροσκοπικές, στρογγυλές πέτρες. Η Μαρί κοίταξε όλα τα χρώματα. Στο τέλος ήταν μία πορφυρή πέτρα, μικρή και γυαλιστερή και λεία.

Δεν έχω ακόμα μια πορφυρή πέτρα, σκέφτηκε η Μαρί. Θα ήταν τέλεια για τη συλλογή της.

Η Μαρί έριξε μια ματιά τριγύρω. Η γιαγιά ήταν σε ένα άλλο τραπέζι. Κανείς άλλος δεν ήταν εκεί κοντά. Και δεν θα έλειπε σε κανέναν αυτή η μικροσκοπική πέτρα, σωστά;

Η Μαρί σήκωσε την πέτρα και την έβαλε στην τσέπη της.

Εκείνο το βράδυ, με την πορφυρή πέτρα ασφαλή στην κοσμηματοθήκη της, η Μαρί πήγε στο κρεβάτι.

«Έτοιμοι για παραμύθι;» Ο μπαμπάς κάθισε στο κρεβάτι και άνοιξε το περιοδικό Φίλος.

Η Μαρί χουχούλιασε μέσα στις κουβέρτες της και άκουγε. Η ιστορία αφορούσε ένα αγόρι που μετανόησε, αφού έκανε μία λανθασμένη επιλογή.

Καθώς διάβαζε ο μπαμπάς, η Μαρί ένιωθε το στομάχι της να στρίβει σε κόμπους. Γύρισε στο πλάι και μετά αναποδογύρισε το μαξιλάρι της. Όμως δεν αισθανόταν καλά. Και δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέπτεται την πορφυρή πέτρα.

Ο μπαμπάς τελείωσε την ιστορία. «Είσαι καλά;» Η Μαρί δεν ήξερε τι να κάνει. Εάν το έλεγε στον μπαμπά, μπορεί να θύμωνε.

Αλλά ίσως να ήξερε πώς να βοηθήσει.

Αργά, η Μαρί σύρθηκε από το κρεβάτι και έβγαλε από το κουτί της την πορφυρή πέτρα. «Αυτή την πήρα από τη βιβλιοθήκη σήμερα». Δάκρυα ξεχύθηκαν από τα μάτια της Μαρί. «Λυπάμαι πραγματικά.»

Ο μπαμπάς την αγκάλιασε. «Είναι πάντα εντάξει όταν μου λες την αλήθεια. Είμαι υπερήφανος για εσένα που έχεις το θάρρος να είσαι ειλικρινής.»

Το στομάχι της Μαρί άρχισε να είναι καλύτερα. Ο μπαμπάς δεν ήταν θυμωμένος!

«Και χάριν του Ιησού, μπορούμε να μετανοούμε. Όπως ακριβώς στην ιστορία» είπε. «Γιατί δεν πηγαίνουμε την πέτρα πίσω στη βιβλιοθήκη;»

Η Μαρί έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. «Όχι! Θα θυμώσουν.»

Ο μπαμπάς έβαλε το χέρι στον ώμο της. «Μπορεί να θυμώσουν λίγο. Αλλά νομίζω ότι θα χαρούν που το έδωσες πίσω. Και θα σε κάνει να νιώσεις επίσης πολύ καλύτερα.»

Η Μαρί πήρε μια βαθιά ανάσα και έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει.»

Η Μαρί έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί και άρχισε να γράφει ένα γράμμα. «Λυπάμαι που την πήρα αυτή» έγραψε. «Μακάρι να μην το είχα κάνει. Θέλω να επανορθώσω.»

Έβαλε το γράμμα σε έναν φάκελο. Κατόπιν έβαλε μέσα και τη μικροσκοπική πορφυρή πέτρα.

«Θα το πάμε αύριο πίσω» είπε ο μπαμπάς. «Πώς αισθάνεσαι τώρα;»

«Καλύτερα» είπε η Μαρί. «Υπάρχει ακόμη κάτι που πρέπει να κάνω.»

Η Μαρί γονάτισε δίπλα στο κρεβάτι της και προσευχήθηκε. «Λυπάμαι που πήρα την πέτρα» είπε. «Δεν θα ξανακλέψω ποτέ. Σε ευχαριστώ που με βοήθησες να είμαι γενναία και ειλικρινής.»

Καθώς επέστρεφε στο κρεβάτι, η Μαρί ένιωθε γαλήνη. Αύριο θα τα διόρθωνε όλα. Και ήξερε ότι ο Επουράνιος Πατέρας και ο Ιησούς θα την βοηθούσαν. Χάριν Αυτών, όλα θα ήταν εντάξει. ●